

Sat Pal Sharma and another v. State of Punjab and others (N I arula, J.)

ਅੰਗਰੇਜ਼ਿਕ ਜਿਸ ਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਕੇਸ ਡਿੱਗ ਗਿਆ ਮਤਲਬ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ ਤਨਖਾਹ ਵਾਲੇ ਅਧਿਆਪਕ/ਲੈਕਚਰਾਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਸਤੰਬਰ, 1964 ਵਿਚ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਲਈ ਗਈ ਬੀਟੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਕੇਸ ਦੱਸਣ ਦਾ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਵੀ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਅਤੇ ਉਪਰੋਕਤ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿਚ ਮਾੜਾ ^{ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।}

(6) ਰਿੱਟ ਨੂੰ ਲਾਗਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਪਗਨਡ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ, ਅਨੁਸੂਚੀ 'ਸੀ' ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਕੇ.ਐਸ

ਪੱਤਰ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ

ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ, ਸੀਜੇ, ਅਤੇ ਆਰਐਸ ਨਰੂਲਾ, ਜੇ.

ਸਤ ਪਾਲ ਸ਼ਰਮਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ , - ਅਪੀਲਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ , - ਉੱਤਰਦਾਤਾ

ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਨੰ. 472 ਆਫ 1966

22 ਮਾਰਚ 1968 ਈ.

ਰਾਜ ਪੁਨਰਗਠਨ ਐਕਟ (1956 ਦਾ XXXVII)- S. 115(7) ਪ੍ਰੋਵੀਸੋ-ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦਫਤਰ (ਰਾਜ ਸੇਵਾ, ਕਲਾਸ III) ਨਿਯਮ (1957)- ਨਿਯਮ 6(f) ਅਤੇ 7(1)(e)(i)- ਕੀ ਅਲਟਰਾ ਪਰਿਵਿਸੋ - " ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ" ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ - ਅਜਿਹੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦਾ ਅਰਥ - ਕੀ ਤਰੱਕੀ ਲਈ ਯੋਗਤਾ ਟੈਸਟ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਕੇ ਬਦਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ - ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ - ਕੀ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਿਛਲਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦਫਤਰ (ਰਾਜ ਸੇਵਾ, ਸ਼੍ਰੇਣੀ III) ਨਿਯਮ, 1957 ਦੇ ਨਿਯਮ 6(f) ਅਤੇ 7 (1)(e) ਬੇਅਸਰ ਅਤੇ ਬੇਅਸਰ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਟੇਟਸ ਰੀ ਆਰਗੇਨਾਈਜ਼ੇਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1956 ਦੀ ਧਾਰਾ 115 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (7) ਨੂੰ ਪ੍ਰੋਵੀਸੋ ਦੀ ਸੰਸਥਾ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ।

[ਪੈਰਾ 15]

ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ "ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ" ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 309 ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ

ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਦੋਵਾਂ ਉਪਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕੋ ਹੀ ਅਰਥ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਮੀਕਰਨ ਉਪ-ਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਆਪਕ ਐਪਲੀਟਿਊਡ ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ, ਇਸਦੇ ਉਲਟ ਕਿਸੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਸੰਕੇਤ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ, ਤਨਖਾਹ ਜਾਂ ਤਨਖਾਹ ਜਾਂ ਗ੍ਰੇਡਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ-ਸਕੇਲਾਂ, ਯੋਗਦਾਨੀ ਜਾਂ ਹੋਰ ਲਾਜ਼ਮੀ ਪ੍ਰਾਵੀਡੈਂਟ ਫੰਡ, ਮਹਿੰਗਾਈ ਭੱਤੋ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਨਿਯਮ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਗੇ। ਪੈਨਸ਼ਨ ਅਤੇ ਮੁਅੱਤਲ ਭੱਤਾ, ਸੇਵਾ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ, ਯੋਗਤਾ ਅਤੇ ਤਰੱਕੀ ਲਈ ਯੋਗਤਾਵਾਂ, ਅਤੇ ਹੋਰ।

[ਪਰਾ 8]

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ 6(f) ਅਤੇ 7(1)(e)(i) ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਕਲਰਕਾਂ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਸਹਾਇਕਾਂ ਦੀਆਂ ਅਸਾਮੀਆਂ 'ਤੇ ਤਰੱਕੀ ਲਈ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਅਯੋਗ ਦੱਸਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਯੋਗਤਾ ਟੈਸਟ. ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਵੀਂ ਸ਼ਰਤ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਜੋ ਕਿ 1 ਨਵੰਬਰ, 1956 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। *

[ਪਰਾ 8]

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੇਵਾ ਦੀ ਅਜਿਹੀ ਸ਼ਰਤ ਜਿਸ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 115 (7) ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਈ ਗਈ ਰੋਕ ਦੇ ਕਾਰਨ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਤਜਵੀਜ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਹੀ ਵੈਧ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਇਸਨੂੰ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਜਾਂ ਤਾਂ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂ ਆਮ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ। ਜੇਕਰ ਸਬੰਧਤ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਵਿੱਚ "ਪਿਛਲਾ" ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਕੋਈ ਅਰਥ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਸਬੰਧਤ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਪਿਛੋਕੜ ਢੰਗ ਨਾਲ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ।

[ਪਰਾ 13]

10 ਅਕਤੂਬਰ, 1966 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ X ਅਧੀਨ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ, ਮਾਨਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਏ.ਐਨ. ਗਰੋਵਰ ਦੁਆਰਾ, 1966 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿਟ ਨੰਬਰ 1505 ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ।

ਐੱਚ. ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ਐਲ.ਐਸ.ਆਈ.ਬੀ.ਐਲ., ਐਸ.ਏ.ਐਨ.ਏ.ਡੀ.ਵੇਕੇਟ, ਆਰ.ਐਲ.ਬੀ. ਅੱਟਾ, ਇੱਕ ਡੀਵੇਕੇਟ। _ _ _ _

ਭਗੀਰਥ ਦਾਸ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਬੀ ਕੇ ਝਿੰਗਨ ਦੇ ਨਾਲ ਅਤੇ ਪੀਜੀ ਜੈਨ, ਐਡਵੋਕੇਟ, F ਜਾਂ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ, ਐਚ ਆਰਿਆਨਾ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

NARULA, J.—ਇਹ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਇੱਕ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ, ਮਿਤੀ 10 ਅਕਤੂਬਰ, 1966 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਿਵਲ ਰਿਟ ਪਟੀਸ਼ਨ

ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦਫਤਰ (ਰਾਜ ਸੇਵਾ ਸ਼੍ਰੇਣੀ III) ਨਿਯਮ, 1957 ਦੇ 6(f) ਅਤੇ 7(1)(e)(i) ਨੂੰ ਵੈਧ ਅਤੇ ਬੇਅਸਰ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ 1968 ਦਾ ਨੰਬਰ 1505 (ਇੱਥੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਪ੍ਰਗਟਡ ਨਿਯਮ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ), ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਉਹ ਰਾਜ ਪੁਨਰਗਠਨ ਐਕਟ (37 ਦਾ 1956) ਦੀ ਧਾਰਾ 115 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (7) ਦੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1956 ਦੇ ਐਕਟ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਦੇ ਪਰਿਵਰਤਨ ਦੇ ਉਲਟ ਸਨ। ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

(2) ਸਾਰੇ ਬੇਲੋੜੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਦਾ ਛੋਟਾ ਸ਼ੌਰਨ 1,' ਇਸ ਅਪੀਲ ਦੇ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੇ ਸਬੰਧਤ ਤੱਥ ਇਹ ਹਨ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਪੈਪਸੂ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸਨ ਅਤੇ 1956 ਦੇ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਦੋਵਾਂ ਰਾਜਾਂ ਦੇ ਏਕੀਕਰਨ ਦੇ

Sat Pal Sharma and another v. State of Punjab and others (N I arula, J.)

ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਯੂਨਾਈਟਿਡ ਫਨਜ਼ਾਬ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਕਲਰਕ ਵਜੋਂ ਲੀਨ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਦਸੰਬਰ, 1956 ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਰਾਜਾਂ ਦੇ ਸਕੱਤਰਾਂ ਜਾਂ ਮੁੱਖ ਸਕੱਤਰਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਨਫਰੰਸ ਹੋਈ ਸੀ। ਕਾਨਫਰੰਸ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਕੋਈ ਹਿੱਸਾ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਕਤ ਕਾਨਫਰੰਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸਿੱਟੇ ਨਿਕਲੇ ਸਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਿੱਟਿਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਕੋਈ ਪੱਤਰ ਜਾਂ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਰਾਜਪਾਲ ਨੇ 9 ਫਰਵਰੀ, 1957 ਨੂੰ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 9775-GII-57/24991 ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ (ਦੁਹਰਾਉਣ ਲਈ ਅਨੁਲੱਗ 'J') ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 309 ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ "ਕਿ ਸੇਵਾ ਨਿਯਮ, ਸਜ਼ਾ ਅਤੇ ਅਪੀਲ ਨਿਯਮ, ਅਤੇ ਸਰਕਾਰੀ ਸੇਵਾਦਾਰਾਂ ਦੇ ਆਚਰਣ ਨਿਯਮ, ਫੰਜ਼ਾਬ ਅਤੇ ਪੈਪਸੂ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਰਾਜਾਂ ਵਿੱਚ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸੇਵਾਵਾਂ, ਪੋਸਟਾਂ ਅਤੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ 1 ਨਵੰਬਰ, 1956 ਤੋਂ, ਅਗਲੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੱਕ ਨਵੇਂ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੀਆਂ ਸਬੰਧਤ ਸੇਵਾਵਾਂ, ਅਸਾਮੀਆਂ ਅਤੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ। 28 ਫਰਵਰੀ, 1957 ਨੂੰ, ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ (ਮਾਲ ਵਿਭਾਗ) ਦੀ ਉਸ ਮਿਤੀ ਦੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 1476-BC-57/625 ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਸੁੱਧ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਨਿਯਮ ਨੰ. 1, 6(f) ਅਤੇ 7(1) (e) ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ: -

2) . (i) ਛੋਟਾ ਸਿਰਲੇਖ।—ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦਫਤਰ (ਰਾਜ ਸੇਵਾ ਸ਼੍ਰੇਣੀ III) ਨਿਯਮ, 1957 ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

11)) ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਲਾਗੂ ਹੋ ਜਾਣਗੇ ਅਤੇ 27 ਅਗਸਤ, 1943 ਦੀ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 1082BC ਨਾਲ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਥਾਂ ਲੈਣਗੇ।

6(f) ਯੋਗਤਾ।-ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਨਿਯੁਕਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸ ਕੋਲ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਨਾ ਹੋਣ: -

ਸਹਾਇਕ।-ਉਸ ਨੂੰ ਸਬੰਧਤ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਢੁਕਵਾਂ ਗਿਆਨ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਤਰੱਕੀ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਵਿਭਾਗੀ ਟੈਸਟ ਵਿਚ ਯੋਗਤਾ ਪੂਰੀ ਕੀਤੀ ਹੈ।

7 (1) (ਈ) ਅਸਾਮੀਆਂ ਭਰਨ ਦਾ ਤਰੀਕਾ।-ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਅਸਾਮੀਆਂ ਭਰੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ-

ਸਹਾਇਕ।—(i) ਕਲਰਕਾਂ ਦੀ ਤਰੱਕੀ ਜਾਂ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਨਿੱਜੀ ਸਹਾਇਕਾਂ ਸਮੇਤ ਸਟੈਨੋ ਗ੍ਰਾਫਰਾਂ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਕੇ, ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ ਇੱਕ ਕਲਰਕ ਜਿਸ ਨੇ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਵਿਭਾਗੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਵਿੱਚ ਯੋਗਤਾ ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਤਰੱਕੀ ਲਈ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ; ਜਾਂ

12)) ਵਿੱਤ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦਫਤਰ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਵਿਭਾਗਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਯੁਕਤ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਚੋਣ ਕਰਕੇ”।

ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਰਾਜਪਾਲ ਦੁਆਰਾ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 309 ਦੇ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦੁਆਰਾ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਇਹ ਗਲਤ ਨਿਯਮ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ। ਅਯੋਗ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ 13 ਦਸੰਬਰ, 1952 ਨੂੰ ਪਟਿਆਲਾ ਸਰਕਾਰ ਅਤੇ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਸਟੇਟਸ ਯੂਨੀਅਨ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਸੰਬੰਧਤ ਪੈਪਸੂ ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ (ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਅਨੁਸੂਚੀ 'ਬੀ') ਜੋ ਕਿ ਲਾਗੂ ਰਹੇ। 9 ਫਰਵਰੀ, 1957 ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 309 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਰਾਜਪਾਲ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਪੁਰਾਣੇ ਪੈਪਸੂ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਲਈ (ਦੁਹਰਾਈ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 'J', ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ)। 27 ਮਾਰਚ, 1957 ਨੂੰ, ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਤਰਾਲੇ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਮੁੱਖ ਸਕੱਤਰ ਸਮੇਤ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਮੁੱਖ

ਸਕੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਰਕੂਲਰ ਪੱਤਰ ਭੇਜਿਆ ਹੈ (ਰਾਜ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਲਈ ਅਨੁਸੂਚੀ ਟੀ), ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ: -।

- 13) ਸੈਨੂੰ ਰਾਜ ਪੁਨਰਗਠਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 115 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (7) ਦੇ ਪ੍ਰਵਾਨ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਜਾਂ ਉਪ-ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਦਿਨ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ (2) ਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਉਸਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਬਦਲਿਆ ਜਾਵੇਗਾ; ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ
- 2) ਗੌਰਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਪੁਨਰਗਠਨ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸੇਵਾ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਪਿਛਲੀਆਂ ਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਦਸੰਬਰ, 1956 ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਆਯੋਜਿਤ ਕਾਨਫਰੰਸ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਦੇ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

Sat Pal Sharma and another v. State of Punjab and others (Narula, J.)

ਇਹਨਾਂ ਕਾਨਫਰੰਸਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟਾਏ ਗਏ ਵਿਚਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ, ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਹੁਣ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਪੁਨਰਗਠਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਪੁਨਰਗਠਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਉੱਤੇ ਲਾਗੂ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ * ਹੇਠਾਂ ਦਰਸਾਏ ਅਨੁਸਾਰ ਲਾਗੂ ਹੋਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ: -

x	x	x	x	x
	x	x	xx	rx
x	x	x	x	x

- 3) ਉਪਰੋਕਤ ਪੈਰਾ 2 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਫੈਸਲੇ ਮੁੱਖ ਸਕੱਤਰਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਰਾਜ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਾਂ ਦੀ ਦਸੰਬਰ ਦੀ ਕਾਨਫਰੰਸ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚੇ ਸਹਿਮਤ ਸਿੱਟਿਆਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਰਾਜ ਦੇ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਦੀ ਦਸੰਬਰ ਦੀ ਕਾਨਫਰੰਸ ਵਿੱਚ, ਪੈਰਾ ਗ੍ਰਾਫ 2 ਵਿੱਚ ਨਜਿੱਠੀਆਂ ਆਈਟਮਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹ ਸਵਾਲ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਪੁਨਰਗਠਨ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਸਰਕਾਰੀ ਸੇਵਕਾਂ ਲਈ ਲਾਗੂ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸੁਰੱਖਿਆ ਇੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਯਾਤਰਾ ਭੱਤੇ, ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ, ਨਿਯੰਤਰਣ, ਵਰਗੀਕਰਨ, ਅਪੀਲ, ਆਚਰਣ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪੁਨਰਗਠਨ ਦੀ ਮਿਤੀ; ਪ੍ਰੋਬੇਸ਼ਨ ਅਤੇ ਵਿਭਾਗੀ ਤਰੱਕੀ 'ਤੇ ਵੀ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਰਾਜ ਦੇ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਪ੍ਰਗਟਾਏ ਗਏ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੈ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸੁਰੱਖਿਆ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਉਚਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੈਡੀਕਲ ਹਾਜ਼ਰੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹਨ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਸੁਰੱਖਿਆ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਅਸੰਭਵ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਮੈਡੀਕਲ ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਰਗੀਆਂ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਵਸਤੂਆਂ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ 'ਤੇ ਵੱਧ ਰਹੇ ਜ਼ੋਰ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ, ਕੋਈ ਵੀ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਡਾਕਟਰੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਸਹੂਲਤਾਂ ਨੂੰ ਘਟਾਉਣਾ ਚਾਹੇਗੀ ਜੋ ਸ਼ਾਇਦ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਲਈ ਉਪਲਬਧ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਪੁਨਰਗਠਨ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਮੂਲ ਰਾਜ ਵਿੱਚ।"

ਸੰਚਾਰ ਦੇ ਅੰਤਮ ਪੈਰੇ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ: -

- "6. ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਿਛਲੇ ਪੈਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਜਿੱਠਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰਾਂ ਲਈ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੰਮ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ^ ਉਹ ਵਿੱਚ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਲੈ ਸਕਦੇ ਹਨ

ਰਾਜ ਪੁਨਰਗਠਨ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 115 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (7) ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ। ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਜੋ ਕਿ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੂਰਵ - ਸੀਡਿੰਗ ਪੈਰਾਗ੍ਰਾਫਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਸਬੰਧਤ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰਾਂ ਲਈ ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਪੂਰਵ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਵੇਗਾ, ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਪਿਛਲੇ ਪੈਰਾਗ੍ਰਾਫਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ। ਉਸ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਲਈ ਇੱਕ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ। ਇਸ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨੁਕਤੇ ਬਾਰੇ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਨੀਅਤ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰਾਂ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਲਈ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਭੇਜ ਦੇਣਗੀਆਂ।

ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕਲਰਕ ਜੋ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ੁਨੀਅਰ ਸਨ, ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਸਹਾਇਕਾਂ ਦੇ ਅਹੁਦਿਆਂ 'ਤੇ ਤਰੱਕੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਯੋਗਤਾ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਪਾਸ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਲੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਤਰੱਕੀ ਲਈ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਵਿਚਾਰਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਟੈਸਟ ਵਿੱਚ ਯੋਗਤਾ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੇ ਸਨ। ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। *ਅਣਗਹਿਲੀ ਵਾਲੇ ਨਿਯਮਾਂ* ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਛੋਟੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਉਹ 1 ਨਵੰਬਰ, 1956 ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਅਤੇ ਨੁਕਸਾਨ ਲਈ ਬਦਲਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀਆਂ ਲਾਜ਼ਮੀ ਲੋੜਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦੇ ਸਨ। -1956 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 115 ਦੀ ਧਾਰਾ (7), ਕਿਉਂਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਪੂਰਵ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉਪਰੋਕਤ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਾ ਮੁੱਦਾ ਪੱਤਰ, ਮਿਤੀ 27 ਮਾਰਚ, 1957, ਉਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਸੈਕਸ਼ਨ 115 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (7) ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਨੱਥੀ ਪ੍ਰੋਵੀਸੋ ਤਿਆਰ ਸੰਦਰਭ ਲਈ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ: -

ਸੰਖ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਹੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਰਾਸ਼ਟਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਭਾਗ XIV ਦੇ ਅਧਿਆਇ I ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਨੂੰ ਨਿਯਤ ਦਿਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਜਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਰਾਜ:

ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਜਾਂ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਕੇਸ ਲਈ ਨਿਯਤ ਦਿਨ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਲਾਗੂ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਉਸ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਬਦਲੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ। "

Sat Pal Sharma and another v. State of Punjab and others (Narnia, J.)

(3) ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 (ਵਿੱਤੀ (ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਮਾਲ, ਅਤੇ ਸਕੱਤਰ ਪੰਜਾਬ, ਮਾਲ ਵਿਭਾਗ) ਦੀ ਰਿਟਰਨ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ 1 ਨਵੰਬਰ ਨੂੰ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਕਲਰਕਾਂ ਵਜੋਂ ਏਕੀਕ੍ਰਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, 1956, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਉਕਤ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ 'ਤੇ, ਉਹ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦਫ਼ਤਰ (ਰਾਜ ਸੇਵਾ ਸ਼੍ਰੇਣੀ III) ਨਿਯਮ, 1957 ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ। ਨਵੰਬਰ, 1956 ਵਿਚ ਦਫ਼ਤਰ, ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਕੁਝ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਹਾਇਕਾਂ ਦੇ ਅਹੁਦਿਆਂ 'ਤੇ ਤਰੱਕੀ ਲਈ ਵਿਚਾਰਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਯੋਗਤਾ ਪਾਸ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਅਣਗਹਿਲੀ ਵਾਲੇ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸ਼ਰਤ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਪਰੀਖਿਆ। ਕਾਨੂੰਨੀ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ- ਅਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਵੈਧਤਾ, ਇੱਕ ਚੇਹਰਾ ਸਟੈਂਡ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ (i) ਕਿ "ਭਾਰਤੀ ਅਤੇ ਤਰੱਕੀਆਂ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸੇਵਾ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ, ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦਾ ਗਠਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ^ ਇਸਲਈ ਇਹਨਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ 'ਤੇ ਟੈਸਟ ਸੰਬੰਧੀ ਸ਼ਰਤ ਲਗਾਉਣ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਬਦਲਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਹੈ, "ਅਤੇ (ii) ਕਿ "ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪੁਨਰਗਠਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਵਿਭਾਗੀ ਤਰੱਕੀਆਂ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ। ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਟੈਸਟ ਦੀ ਸ਼ਰਤ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਲੈਣ ਦੀ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਸੀ। ਉਪਰੋਕਤ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਪੱਤਰ (ਪੱਤਰ, ਮਿਤੀ 27 ਮਾਰਚ, 1957) ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰਾਂ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਲੋੜੀਂਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਉਚਿਤ ਸਮਝਦੀਆਂ ਹਨ"।

(4) ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਨੇ ਐਨ. ਰਾਘਵੇਂਦਰ ਰਾਓ ਬਨਾਮ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਸਾਊਥ ਕਨਾਰਾ, ਮੰਗਲੋਰ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ 'ਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਿਆਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਸਰਕੂਲਰ ਮੈਮੋਰੈਂਡਮ, ਮਿਤੀ 27 ਮਾਰਚ, 1957 " ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਰਤਨ ਲਈ ਇੱਕ ਆਮ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਵੇਗੀ" ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ "ਤਰੱਕੀ ਉਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੋਵੇਗੀ ਜੋ ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਗਏ ਬੀਤਣ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣਗੇ" (ਦਾ ਪੈਰਾ 3 ਉਕਤ ਸਰਕੂਲਰ ਪੱਤਰ, ਜਿਸਦਾ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ)। ਉਪਰੋਕਤ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜੇਕਰ 27 ਮਾਰਚ 1957 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਨੁਸੂਚੀ 'ਸੀ' ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਿਯਮ ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਤਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਧਾਰਾ 115 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਦਾ ਕੋਈ ਕੇਸ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਸਕਦੇ ਸਨ। 1956 ਐਕਟ. ਇਸ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ.

ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ 1956 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 115 (7) ਵਿੱਚ "ਸ਼ਰਤਾਂ" ਸ਼ਬਦ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਤਾਂ ਅੰਤਰਾਲ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 6 ਨੂੰ ਕਵਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਉਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਕੋਈ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਾਇਆ। ਇਹ ਧਾਰਨਾ ਕਿ ਤਰੱਕੀ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਵਿਦਾਇਗੀ ਮਾਨਸਿਕ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਪਾਸ ਕਰਨਾ ਸੇਵਾ ਦੀ ਸ਼ਰਤ ਸੀ। ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਥਿਤ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਅਤੇ "ਪਿਛਲੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ" ਨਾ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਅਯੋਗ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਅਯੋਗਤਾ ਬਾਰੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਨਿਮਨਲਿਖਤ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਪਟਾਇਆ ਗਿਆ: -

' ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸੁਰੱਖਿਆ ਨਾ ਦੇਣ ਦੀ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਘੋਸ਼ਿਤ ਨੀਤੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਿਭਾਗੀ ਤਰੱਕੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਸਿੱਬਲ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਮੈਮੋਰੈਂਡਮ ਮਾਰਚ, 1957 ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਪਿਛਲਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਫਰਵਰੀ, 1957 ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨਵੇਂ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਮੋਰੈਂਡਮ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਮਿਤੀ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਆਮ ਨੀਤੀ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਤੈਅ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਮੁੜ ਸੰਗਠਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪੁਨਰਗਠਨ ਵਿੱਚ ਨਵੇਂ ਰਾਜਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਬਦਲਾਅ ਜਾਂ ਸੇਧਾਂ ਕਰਨ ਦੀ ਪੂਰੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜੋ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ।"

(5) ਤਲਾਬ ਨੰਬਰ 5 ਤੋਂ 13 (ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਤੋਂ ਜੂਨੀਅਰ ਕਲਰਕ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਿਭਾਗੀ ਟੈਸਟ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਪੂਰੀ ਕਰਨ 'ਤੇ ਸਹਾਇਕ ਵਜੋਂ ਤਰੱਕੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ) ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੁੱਟਮਾਰ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਜਾਂ ਪੂਰਵ- ਨਿਰਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਛੇੜਿਆ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਕਤ ਇਤਰਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਾਫੀ ਸਾਰਥਿਕਤਾ ਸੀ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਰਗਿਰਥ ਦਾਸ ਦੁਆਰਾ ਸਿੱਖਿਅਕ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੁਝ ਵਿਅਕਤੀਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਧਿਰਾਂ ਵਜੋਂ ਸ਼ਾਮਲ ਨਾ ਹੋਣ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਉਠਾਇਆ ਸੀ, ਬਾਰੇ ਉਠਾਏ ਗਏ ਮੁੱਢਲੇ ਸੁਭਾਅ ਦਾ ਦੂਜਾ ਇਤਰਾਜ਼ ਘਾਤਕ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਰੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਉਲਝਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ,

Sat Pal Sharma and another v. State of Punjab and others (N I arula, J.)

ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਅਜੇ ਵੀ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲਾਚਾਂ ਅਤੇ ਦੇਰੀ ਦੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਭੋਗ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਸਨ। ਉਪਰੋਕਤ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ (27 ਮਾਰਚ, 1957 ਦੇ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਫੈਸਲੇ, ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਲੋੜੀਂਦੀ ਪਿਛਲੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕੁੱਟਮਾਰ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ), ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਾਰਟੀਆਂ ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਸਹਿਣ ਕਰਨਗੀਆਂ।

(6) ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਦੀ ਅਪੀਲ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ 'ਤੇ, ਸ੍ਰੀ ਸਿੱਬਲ ਨੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ: -

- (i) 1956 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 115 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਪ੍ਰਵਾਧਾਨ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ "ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ" ਦੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਿਭਾਗੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਪਾਸ ਕਰਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਤਰੱਕੀ ਲਈ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਸੇਵਾ ਨਿਯਮ;
- (ii) ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ, ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਪੱਤਰ, ਮਿਤੀ 27 ਮਾਰਚ, 1957 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੰਬਲ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਨੂੰ ਨਿਯਮ 6(f) ਅਤੇ 7(l)(e)(i) ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਸਹਾਇਕ ਦੇ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਤਰੱਕੀ ਲਈ ਪੂਰਵ ਸ਼ਰਤ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਯੋਗਤਾ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਪਾਸ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ;
- (iii) ਭਾਵੇਂ 27 ਮਾਰਚ, 1957 ਦੇ ਸਰਕੂਲਰ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਸ਼ਾਮਲ ਮੰਨੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਨਿਯਮ 1956 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 115(7) ਦੇ ਪ੍ਰਵਾਧਾਨ ਦੇ ਉਲਟ ਹਨ। ਫਰੇਮਡੀ ਉਕਤ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦੇ ਜਾਰੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, "ਪਿਛਲੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ" ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ।
- <iv> ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਲਾਹਨਤ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਸਨ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਾਹਤ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਅਯੋਗ ਬਣਾ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਨਾਲ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। 1956 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 115(7) ਦੇ ਪ੍ਰਵਾਧਾਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਭਾਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੀਨਾਰ+ਮੌਨਟਲ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾਵਾਂ ਦੀ ਪੈਰਵੀ ਕਰਨ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਥੋੜੀ ਜਿਹੀ ਦੇਰੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਇਸ ਨੂੰ ਢੁਕਵੀਂ ਰਾਹਤ ਦੀ ਗ੍ਰਾਂਟ 'ਤੇ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਲਗਾਈ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਹੋਰ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਣ ਲਈ ਪਾਇਆ ਜਾ; ਅਤੇ
- (v) ਕਿ ਕੁਝ ਸੰਭਾਵੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਨਾ ਕਰਨਾ, ਜੋ ਕਿ ਗਲਤ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਕੇ ਦੂਰ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਾਹਤ ਦੀ ਗਰਾਂਟ ਲਈ ਘਾਤਕ ਨਹੀਂ ਹੈ।

(7) ਉਪਰੋਕਤ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ, ਸ੍ਰੀ ਸਿੱਬਲ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਨੁਕਤਾ ਉਠਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਅੱਗੇ ਬਹਿਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਸੀ ਕਿ 27 ਅਗਸਤ, 1943 ਦੀ ਮਿਤੀ 27 ਅਗਸਤ, 1943 ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 1082-ਬੀ.ਸੀ. ਨਾਲ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਥਾਂ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨਿਯਮ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ। 9 ਫਰਵਰੀ, 1957 ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਗਵਰਨਰ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮ (ਅਨੈਕਸ਼ਨ 'ਜੇ') ਪੁਰਾਣੇ ਪੈਪਸੂ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ (ਜਿਸ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ) ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੁਝ ਵੀ, ਇਸ ਲਈ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਉਠਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਨਵੇਂ ਨੁਕਤੇ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਾ ਦੇਣ ਦੇ ਆਮ ਅਭਿਆਸ ਤੋਂ ਹਟਣ ਲਈ ਕੋਈ ਵੀ ਤਰਕ ਨਹੀਂ

ਲੱਭ ਸਕਦੇ ਜੋ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਉਪਰੋਕਤ ਪੰਜ ਬਿੰਦੂਆਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਾਂਗਾ, ਜੋ ਕਿ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

(8) ਆਪਣੀ ਪਹਿਲੀ ਦਲੀਲ ਬਾਰੇ ਸ੍ਰੀ ਸਿੱਬਲ ਨੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇੱਕ ਨਿਯਮ ਜੋ ਕਿਸੇ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੀ ਉੱਚ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਤਰੱਕੀ ਕਰਨ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੋਕਦਾ ਹੈ, ਸਿਵਾਏ ਨਵੀਂ ਬਣੀ ਰੁਕਾਵਟ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, "ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ" ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਨਿਯਮ ਇਸ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ, ਉਹ ਖੁਦ ਧਾਰਾ 309 ਦੇ ਪ੍ਰਵਾਧਾਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ ਜੋ ਕਿਸੇ ਰਾਜ ਦੇ ਰਾਜਪਾਲ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਅਜਿਹੇ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਭਰਤੀ ਅਤੇ "ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ" ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਕਰਨ ਲਈ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸਬੰਧਤ ਸੇਵਾਵਾਂ ਲਈ ਨਿਯੁਕਤ ਵਿਅਕਤੀ। ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮ ਭਰਤੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਜੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 309 ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। 1956 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 115(7) ਦੇ ਪ੍ਰਵਾਧਾਨ ਵਿੱਚ ਵਰਤੀ ਗਈ "ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ" ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 309 ਦੇ ਪ੍ਰਵਾਧਾਨ ਤੋਂ ਉਸ ਵਿਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਦੋਵਾਂ ਉਪਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕੋ ਹੀ ਅਰਥ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਮੀਕਰਨ ਕਾਫ਼ੀ ਵਿਆਪਕ ਐਪਲੀਟਿਊਡ ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਕਿਸੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਸੰਕੇਤ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ, ਤਨਖਾਹ ਜਾਂ ਤਨਖਾਹ ਜਾਂ ਗ੍ਰੇਡਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ-ਸਕੇਲਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਨਿਯਮ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਗੇ, ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ ਜਾਂ

ਹੋਰ ਲਾਜ਼ਮੀ ਪ੍ਰਾਵੀਡੈਂਟ ਫੰਡ, ਮਹਿੰਗਾਈ ਭੱਤੇ ਲਈ, ਸਸਪੈਂਸ਼ਨ ਅਤੇ ਸਸਪੈਂਸ਼ਨ ਭੱਤਾ, ਸੇਵਾ ਸਮਾਪਤੀ, ਯੋਗਤਾ ਲਈ ਅਤੇ ਤਰੱਕੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਲਈ ਯੋਗਤਾਵਾਂ। ਵਕੀਲ ਨੇ ਹਰਿਆਣਾ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਸਮਸ਼ੇਰ ਜੰਗ ਸ਼ੁਕਲਾ (2) ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਅਜਿਹੇ ਵਿਭਾਗੀ ਟੈਸਟ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਨੂੰ "ਇੱਕ ਸ਼ਰਤ" ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਸੇਵਾ" ਜੋ ਕਿ ਪੈਪਸੂ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਲਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨੁਕਸਾਨ ਲਈ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਸ੍ਰੀ ਭਾਗੀਰਥ ਦਾਸ ਨੇ, ਸਾਡਾ ਧਿਆਨ ਮੈਸੂਰ ਰਾਜ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਜੀ.ਐਨ. ਪੁਰੋਹਿਤ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (3) ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ। 1956 ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਬੰਬਈ ਅਤੇ ਮੈਸੂਰ ਰਾਜਾਂ ਦੇ ਪੁਨਰਗਠਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸੈਨੇਟਰੀ ਸਬ-ਇੰਸਪੈਕਟਰਾਂ ਅਤੇ ਇੰਸਪੈਕਟਰਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਆਰਜ਼ੀ ਸੂਚੀ 1958 ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ-ਵਾਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਰਾਜ-ਵਾਰ। ਅਕਤੂਬਰ, 1961 ਵਿੱਚ ਮੈਸੂਰ ਰਾਜ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ, ਸਬੰਧਤ ਸੇਵਾ ਲਈ ਇੱਕ ਰਾਜ-ਵਾਰ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦੀ ਥਾਂ ਲੈਣ ਲਈ, ਜਨਵਰੀ, 1962 ਦੇ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸਦੀ ਸੀਨੀਅਰਤਾ ਸੂਚੀ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਸਰਕਾਰੀ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸੀਨੀਅਰ ਅਤੇ ਜੂਨੀਅਰ ਹੈਲਥ ਇੰਸਪੈਕਟਰਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ-ਵਾਰ ਦੀ ਬਜਾਏ ਰਾਜ-ਵਾਰ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉਕਤ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਨਵੀਂ ਸੀਨੀਅਰਤਾ ਸੂਚੀ ਨੇ ਜੀ.ਐਨ. ਪੁਰੋਹਿਤ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਦੀ ਸੀਨੀਅਰਤਾ ਨੂੰ ਘਟਾ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਰਾਜ-ਵਾਰ ਪ੍ਰਣਾਲੀ 'ਤੇ ਤਿਆਰ ਨਵੀਂ ਆਰਜ਼ੀ ਸੀਨੀਅਰਤਾ ਸੂਚੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੇ - ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ-ਵਾਰ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਨੂੰ ਰਾਜ-ਵਾਰ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ 1963 ਦੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਸੂਚੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਮੈਸੂਰ ਰਾਜ ਦੀ ਅਪੀਲ, ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ, ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸਮੱਗਰੀ 'ਤੇ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਮੈਸੂਰ ਰਾਜ ਦੀ ਸਰਕਾਰ ਦੇ 1961 ਅਤੇ 1962 ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦੋ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਪੜ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਇੱਕ ਰਾਜ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਸੀ- ਸੂਝਵਾਨ ਕਾਡਰ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਸਾਰੇ ਅੱਪ-ਟੂ-ਡੇਟ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨਾ ਸੀ ਜੋ 1 ਨਵੰਬਰ, 1956 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਭਰਤੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਕੇ.ਐਨ. ਵਾਂਚੂ, ਜੇ. (ਜਿਸ ਨਾਲ ਵੀ. ਰਾਮਾ ਸਵਾਮੀ, ਜੇ. ਸਹਿਮਤ ਹੋਏ), ਵਿਰ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ: -

Sat Pal Sharma and another *v.* State of Punjab and others (N I arula, J.)

“ਅਸੀਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੁੰਦੇ ਜੇ ਅਸੀਂ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਹੁੰਦੇ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਭਰਤੀ ਹੀ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹਾਂ ਕਿ ਜਨਵਰੀ ਤੋਂ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਹੁਕਮ

- (2) 1968 ਕਰ. ਐਲ.ਜੇ. (ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਹਰਿਆਣਾ) 72.
- (3) 1967 ਐਸਐਲਆਰ 753

29, 1962 ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੂਨੀਅਰ ਅਤੇ ਸੀਨੀਅਰ ਹੈਲਥ ਇੰਸਪੈਕਟਰਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਰਾਜ-ਵਾਰ ਕਾਡਰ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਉਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਸੀ ਕਿ 1958 ਦੀ ਪੁਰਾਣੀ ਸੂਚੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ-ਵਾਰ ਪ੍ਰਣਾਲੀ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਸੀ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੈਸੂਰ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਨੇ ਉਪ ਧਾਰਾ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਦਾ ਰਾਜ-ਵਾਰ ਕਾਡਰ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਜੀ.ਐਨ. ਪੁਰੋਹਿਤ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਦੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। (7) 1956 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 115 ਦੀ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਮੈਸੂਰ ਰਾਜ ਦੇ ਹੁਕਮ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਸਬੰਧਤ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤਬਦੀਲੀ ਕਰਨ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਸਨ: -

“ਫਿਰ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਿਸਟਮ ਨੂੰ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ-ਵਾਰ ਤੋਂ ਰਾਜ-ਵਾਰ ਵਿੱਚ ਬਦਲਣ ਨਾਲ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਬਹੁਤ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਏ ਹਨ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਜੂਨੀਅਰ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। 1 ਨਵੰਬਰ, 1956 ਨੂੰ ਮੈਸੂਰ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਜੂਨੀਅਰ ਹੈਲਥ ਇੰਸਪੈਕਟਰ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਬਾਅਦ ਮੈਸੂਰ ਦੇ ਨਵੇਂ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ 48 ਜੂਨੀਅਰ ਹੈਲਥ ਇੰਸਪੈਕਟਰਾਂ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ-ਵਾਰ ਸਿਸਟਮ ਚੱਲਦਾ ਰਿਹਾ, ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ 48 ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਿਆਂ ਵਿੱਚ ਤਰੱਕੀ ਦੇ ਬਿਹਤਰ ਮੌਕੇ ਹੋਣਗੇ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਕਾਡਰ ਸੂਬਾ-ਵਾਰ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਇਹ 48 1963 ਦੀ ਸੂਚੀ ਵਾਂਗ ਸੀਨੀਅਰਤਾ ਵਿੱਚ ਹੇਠਾਂ ਜਾਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਸੀ। ਦਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਤਰੱਕੀ ਦੀਆਂ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 115(7) ਦੇ ਪ੍ਰਵਾਧਾਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਸਨ, ਜੋ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਦਿਨ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਨਵੇਂ ਰਾਜ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਬਦਲਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਵਸਨੀਕਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਰੱਕੀ ਦੇ ਮੌਕੇ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਦਲੀਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਤਰੱਕੀ ਦੀਆਂ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉੜੀਸਾ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਦੁਰਗਾ ਚਰਨ ਦਾਸ (4) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ।

ਜੀ.ਐਨ. ਪੁਰੋਹਿਤ ਦੇ ਕੇਸ (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਉਪਰੋਕਤ ਹਵਾਲੇ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਅਫਸੋਸ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਦੇ ਅਧੀਨਗੀ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ। ਜੀ.ਐਨ. ਪੁਰੋਹਿਤ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਅਨੁਪਾਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ "ਤਰੱਕੀ ਦੀਆਂ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ" ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੁੰਦੀ ਕਿ ਬੇਲੋੜੇ ਨਿਯਮਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰੋਮੋਸ਼ਨ ਦੀਆਂ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਘਟਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਜੀ ਐਨ ਪੁਰੋਹਿਤ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਆ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇੱਥੇ ਸਥਿਤੀ ਅਜਿਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਨਵੀਂ ਸ਼ਰਤ ਜੋ ਕਿ 1 ਨਵੰਬਰ, 1956 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਤਰੱਕੀ ਲਈ ਇੱਕ ਪੂਰਨ ਪਾਬੰਦੀ, ਅਪ੍ਰਾਪਤ ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਈ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਪੱਧਰ ਤੋਂ ਰਾਜ-ਵਾਰ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸੇਵਾ ਦੇ ਪੁਨਰਗਠਨ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ

Sat Pal Sharma and another v. State of Punjab and others (N I arula, J.)

ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਪੁਰੋਹਿਤ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਵਾਦਿਤ ਪੁੱਛਗਿੱਛ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਉੜੀਸਾ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਡੂਮਾ ਚਰਨ ਦਾਸ (4) ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕੀਤਾ। ਗਵਰਨਰ-ਜਨਰਲ ਇਨ ਕੌਂਸਲ ਦੁਆਰਾ 15 ਸਤੰਬਰ, 1936 ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 6 ਦਾ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਹਿੱਸਾ, ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਾਤਿਕ ਜਾਂ ਅਧੀਨ ਸੇਵਾ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਲਈ, ਜਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਉੜੀਸਾ (ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ "ਸੁਰੱਖਿਆ ਨਿਯਮ" ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਜੋ ਦੁਰਗਾ ਚਰਨ ਦਾਸ ਦੇ ਕੇਸ (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਆਇਆ ਸੀ, ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਸੀ: -

"ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਸਤਿਕਾਰ ਵਜੋਂ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। 1 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1936 ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ, ਬਿਹਾਰ ਅਤੇ ਉੜੀਸਾ ਪ੍ਰਾਂਤ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸੂਬਾਈ ਜਾਂ ਅਧੀਨ ਸੇਵਾ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੈਂਬਰ ਦੇ ਭੱਤੇ, ਛੁੱਟੀ ਅਤੇ ਪੈਨਸ਼ਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਉੜੀਸਾ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉੜੀਸਾ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, 1 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1936 ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਨਾਲੋਂ ਘੱਟ ਅਨੁਕੂਲ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

>

ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਸੰਬੰਧਿਤ ਸਵਾਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 6 ਦੇ ਉੱਪਰ ਦਿੱਤੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਉੱਚ ਚੋਣ ਪੋਸਟ ਲਈ ਡਰੋਮੇਸ਼ਨ ਲਈ ਦਾਅਵਾ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਪੁਸ਼ਟੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਉਪਰੋਕਤ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤੇ ਨਿਯਮ 'ਤੇ ਇੱਕ ਝਲਕ ਦਿਖਾਵੇਗੀ ਕਿ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੁਰੱਖਿਆ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਸਿਰਫ ਉਹ

ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਜੋ "ਤਨਖਾਹ, ਭੱਤੇ, ਛੁੱਟੀ ਅਤੇ ਪੈਨਸ਼ਨ" ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਨਿਯਮ ਤਰੱਕੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਸੀ ਕਿ ਗਜੇਂਦਰ-ਗਡਕਰ, ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ, ਅਦਾਲਤ ਲਈ ਬੋਲਦੇ ਹੋਏ, ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਨ: -

"ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਨਿਯਮ ਇਸ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੀ ਤਨਖਾਹ, ਭੱਤੇ, ਛੁੱਟੀ ਅਤੇ ਪੈਨਸ਼ਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਗਾਰੰਟੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸ਼ਰਤਾਂ ਘੱਟ ਅਨੁਕੂਲ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਉਹ 1 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1936 ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਸਨ। ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ: ਕੀ ਨਿਯਮ 6 ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸ਼ਰਤ ਵਿੱਚ ਉੱਚ ਚੋਣ ਅਹੁਦੇ ਲਈ ਤਰੱਕੀ ਲਈ ਦਾਅਵਾ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਪੁਸ਼ਟੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ? ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਚੋਣ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਤਰੱਕੀ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਸਿਰਫ਼ ਸੀਨੀਅਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਚੋਣ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਤਰੱਕੀ ਲਈ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਸ ਦੀ ਸੀਨੀਅਰਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਲਏ ਗਏ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਸਾਡੇ ਲਈ ਬਹੁਤ * ਮੁਸ਼ਕਲ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੁਰੱਖਿਆ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 6 ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਚੋਣ ਅਹੁਦੇ ਲਈ ਤਰੱਕੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਗਾਰੰਟੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਨਿਯਮ ਕੀ ਗਾਰੰਟੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉੜੀਸਾ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਨਖਾਹ, ਭੱਤੇ, ਛੁੱਟੀ ਅਤੇ ਪੈਨਸ਼ਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ; ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਸਬੰਧਿਤ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਉੱਚ ਚੋਣ ਅਹੁਦੇ ਲਈ ਤਰੱਕੀ ਲਈ ਦਾਅਵਾ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ; ਅਤੇ ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਸੰਭਵ

ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਚੋਣ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਤਰੱਕੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਲਈ ਉਚਿਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਵੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਇਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਉੱਚ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਤਰੱਕੀ ਲਈ ਯੋਗਤਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਸੇਵਾ ਦੀ ਸ਼ਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬੱਸ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਸੇਵਾ ਦੀ ਅਜਿਹੀ ਸ਼ਰਤ ਨਿਯਮ 6 ਵਿੱਚ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸੁਰੱਖਿਆ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ "ਚੋਣ ਅਹੁਦੇ" ਲਈ ਤਰੱਕੀ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਿਭਾਗਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਹਾਇਕ ਦੀ ਪੋਸਟ ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਚਿੰਤਤ ਹਾਂ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਕੇਸ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ "ਚੋਣ ਪੋਸਟ" ਨਹੀਂ ਹੈ।

(9) ਅਗੈ ਫਿਰ, 1 ਵੈਧਤਾ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਮਾਈਸੋਰੇਨਪੀ ਜਨਰਲ ਵਾਈਸਾਂ (ਮਾਲੀਆ ਅਧੀਨ ਸ਼ਾਖਾ) ਭਰਤੀ ਨਿਯਮ (1959),

ਐਨ. ਰਾਘਵੇਂਦਰ ਰਾਓ ਬਨਾਮ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਦੱਖਣੀ ਕਨਾਰਾ, ਮੰਗਲੋਰ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (1) ਵਿੱਚ ਸੁਣਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, (ਇੱਕ ਕੇਸ ਜਿਸਦਾ ਹਵਾਲਾ ਬੋਡੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਉਪ ਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।) ਕਿ ਵਿਭਾਗੀ ਤਰੱਕੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਨਿਯਮ "ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ" ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਵਿਭਾਗੀ ਤਰੱਕੀ ਲਈ ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਖਾਸ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ 1959 ਦੇ ਮੈਸੂਰ ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆਂਦੀ ਗਈ ਸੇਵਾ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀ ਜਾਇਜ਼ ਸੀ। ਉੱਤਮ ਸੇਵਾਵਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਸ਼ਲਤਾ ਜਾਂ ਹੋਰ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤਰੱਕੀ ਲਈ ਯੋਗ ਹੋਣ ਲਈ ਯੋਗਤਾ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਦਾ ਨਿਰਧਾਰਨ ਕਰਨਾ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 16 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਬਰਾਬਰ ਮੌਕੇ ਦੀ ਗਾਰੰਟੀ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਪਰ ਇਹ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ।, ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਨਿਯਮ ਕੁਝ ਵੀ ਹਨ, ਪਰ "ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ" ਹਨ। ਉਪਰੋਕਤ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਮੈਂ ਇਹ ਮੰਨਾਂਗਾ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨਿਯਮ 6(f) ਅਤੇ 7(l)(e)(i) ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਈਆਂ ਹਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਮੋਸ਼ਨ ਲਈ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਅਯੋਗ ਹਨ। ਯੋਗਤਾ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਸਹਾਇਕਾਂ ਦੀਆਂ ਅਸਾਮੀਆਂ।

(10) ਮਿਸਟਰ ਸੀਬਾ ਦੀ ਦੂਜੀ ਦਲੀਲ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਲਈ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਤਰਾਲੇ ਵਿੱਚ 12 ਨਵੰਬਰ 1965 ਦੇ ਪੱਤਰ ਨੰਬਰ 17/32/65-SR(S), ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ ਵਰਤਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। "ਟੈਸਟ ਰਾਹੀਂ ਕਲਰਕਾਂ ਨੂੰ ਸਹਾਇਕਾਂ ਦੀਆਂ ਅਸਾਮੀਆਂ 'ਤੇ ਪਦਉੱਨਤ ਕਰਨ" ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਮੁੱਖ ਸਕੱਤਰ, ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਸੰਬੋਧਨ (ਨਕਲ ਦਾ ਅਨੁਬੰਧ 'H') ਕਿਉਂਕਿ ਉਕਤ ਪੱਤਰ ਹੀ ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਦੀ ਬੁਨਿਆਦ ਹੈ: -

“ਤੁਹਾਡੇ ਪੱਤਰ ਨੰਬਰ 9861-1GSI/65/35331, ਮਿਤੀ 25 ਅਕਤੂਬਰ, 1965 ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ, ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਗਏ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ, ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿਣ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਰਾਜ ਪੁਨਰਗਠਨ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਅਲਾਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ 'ਤੇ, ਸਿਰਫ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋਣ 'ਤੇ, ਵਿਭਾਗੀ ਟੈਸਟ ਜਾਂ ਉੱਚ ਮਿਆਰ ਦੇ ਟੈਸਟ: -

(i) ਵਾਧੂ ਸਮਾਂ, ਜੋ ਕਿ ਟੈਸਟ ਪਾਸ ਕਰਨ ਦੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਨਜ਼ੂਰ ਸਮੇਂ ਨਾਲੋਂ ਦੁੱਗਣਾ ਹੋ ਸਕਦਾ

Sat Pal Sharma and another v. State of Punjab and others (N I arula, J.)

ਹੈ, ਅਲਾਟ ਕੀਤੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਟੈਸਟ

ਮੌਜੂਦਾ (ਮਾਪਿਆਂ) ਰਾਜਾਂ ਦੀ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਉੱਚ ਪੱਧਰ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ ਜਾਂ ਟੈਸਟ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ।

- (ii) ਅਲਾਟ ਕੀਤੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਉਪਰੋਕਤ (i) 'ਤੇ ਦੱਸੇ ਗਏ ਵਾਧੂ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਟੈਸਟ ਪਾਸ ਕਰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਤਰੱਕੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ; ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਪਾਈ-ਓਮੋਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਰੋਕਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਅਲਾਟ ਕੀਤੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੇ ਵਿਭਾਗੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ।
- (iii) 45 ਸਾਲ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਉਮਰ ਦੇ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਵਿਭਾਗੀ ਟੈਸਟ ਪਾਸ ਕਰਨ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਇਹ ਛੋਟ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਟੈਸਟ ਪਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਤਰੱਕੀ ਲਈ ਯੋਗ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ।

ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਪਰੋਕਤ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। "ਇੱਥੇ ਇਹ ਵੀ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਲਾਹ 'ਤੇ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਰਾਜ ਪੁਨਰਗਠਨ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਵ ਸੰਭਾਵੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੀ।"

(11) ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਹਵਾਲਾ ਪੱਤਰ ਤਿੰਨ ਗੱਲਾਂ ਸਿੱਧ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਭਾਵ:-

- (1) ਵਿਭਾਗੀ ਯੋਗਤਾ ਟੈਸਟ ਰਾਹੀਂ ਸਹਾਇਕਾਂ ਦੀਆਂ ਅਸਾਮੀਆਂ 'ਤੇ ਕਲਰਕਾਂ ਦੀ ਤਰੱਕੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਕੁਝ ਨਿਯਮ 1956 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 115 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (7) ਅਧੀਨ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਲਈ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਭੇਜੇ ਗਏ ਸਨ;
- (11) ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਅਜਿਹੇ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਕਿ ਰਾਜ ਪੁਨਰਗਠਨ ਐਕਟ (ਭਾਵ, ਪੈਪਸੂ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ) ਦੇ ਅਧੀਨ "ਪੰਜਾਬ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕੀਤੇ ਗਏ" ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ 'ਤੇ ਵਿਆਪਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਸਬੰਧਤ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਚਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਕੇ ਮੁੜ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। ਪੈਪਸੂ ਮੂਲ ਦੇ ਅਜਿਹੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਲਈ ਅਨੁਕੂਲ ਹਾਲਾਤ; ਅਤੇ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਪੂਰਤੀ 'ਤੇ ਹੀ ਅਜਿਹੇ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਣ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ: ਅਤੇ

(hi) ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਹੀ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਜਦੋਂ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਇਸ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨ ਨਾਲ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਪ੍ਰਭਾਵ.

(12) ਸ੍ਰੀ ਸਿੱਬਲ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਐਨ. ਰਾਘਵੇਂਦਰ ਰਾਓ ਦੇ ਕੇਸ (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦਾ ਫੈਸਲਾ, ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਸ੍ਰੀ ਭਾਰਗੀਰਥ ਦਾਸ ਨੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਤੈਅ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੈਜਿਸਟਰ ਸਰਕਾਰ ਲਈ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਸਰਕੂਲਰ ਪੱਤਰ, ਮਿਤੀ 11 ਮਈ, 1957 (ਜਿਸ ਦੀ ਸੰਬੰਧਤ ਸਮੱਗਰੀ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਪੱਤਰ, ਮਿਤੀ 27 ਮਾਰਚ, 1957 ਦੇ ਪੈਰਾ ਗ੍ਰਾਫ 6 ਦੇ ਨਾਲ ਪੈਰੀ ਮਟੀਰੀਆ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਸਦੀ ਵਾਪਸੀ ਦੇ ਨਾਲ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ) ਇਸ ਲਈ, ਸਾਡੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਅਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਐਨ. ਰਾਘਵੇਂਦਰ ਰਾਓ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਉਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਉਪਲਬਧ ਸਮੱਗਰੀ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਜੋ ਸੁਣਵਾਈ ਹੋਈ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਵਧਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਜਿਥੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਸਬੂਤਾਂ ਤੋਂ ਸਿੱਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਨ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਕਿ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀ ਢੁਕਵੀਂ ਸਮੱਗਰੀ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਤੱਥ ਵੀ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦਾ 25 ਅਕਤੂਬਰ, 1965 ਦਾ ਪੱਤਰ (ਜਿਸ ਦਾ ਸੰਚਾਰ ਅਨੁਬੰਧ 'H' ਜਵਾਬ ਹੈ) ਵੀ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਵਾਪਸ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਕਿ ਇਸ ਨੁਕਤੇ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲ ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਨਜਿੱਠਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਹੈ (ਜਿਸ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਅੱਗੇ ਬੇਨਤੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ), ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਸਮਰੱਥ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਮੰਨਣ ਲਈ ਕਿ ਐਨ. ਰਾਘਵੇਂਦਰ ਰਾਓ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਾਨੂੰਨ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਸਬੰਧਤ ਨਿਯਮਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਐਨ. ਰਾਘਵੇਂਦਰ ਰਾਓ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਅਸੀਂ ਅੱਗੇ ਕਰਾਂਗੇ; ਮੰਨੋ ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਮਿਤੀ 27 ਮਾਰਚ, 1957 ਦੇ ਆਪਣੇ ਪੱਤਰ ਦੇ ਪੈਰਾ 6 ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ, 1956 ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 115(7) ਦੇ ਪ੍ਰਵਾਧਾਨ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਗਿਣੇ ਗਏ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਮੁੱਲ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਸੀ। ਉਸ ਪੱਤਰ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਿਭਾਗੀ ਤਰੱਕੀਆਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਪੱਤਰ ਦੇ ਪੈਰਾ 3 ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ

Sat Pal Sharma and another v. State of Punjab and others (Narula, J.)

ਜਿਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੀਆਂ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਭਰਤੀ ਜਾਂ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਿਸੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ "ਪਿਛਲੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ" ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਜੋ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਰਾਜਪਾਲ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਪੱਤਰ, ਮਿਤੀ 27 ਮਾਰਚ, 1957।

(13) ਇਹ ਇਤਫਾਕ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ: ਮੁਕੱਦਮੇ, ਭਾਵ, ਸ਼੍ਰੀ ਸਿੱਬਲ ਦਾ 1 ਵਾਂ ਵਿਵਾਦ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਸਤਿਕਾਰ ਦੇ ਨਾਲ, ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀ ਭਾਗੀਰਥ ਦਾਸ ਦੀ ਦਲੀਲ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ, ਜੋ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਨਾਲ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਸੀ, ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਮੈਮੋਰੈਂਡਮ, ਮਿਤੀ 27 ਮਾਰਚ, 1957, ਨੂੰ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ ਜੋ ਕਿ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਪੱਤਰ ਦੇ ਜਾਰੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਫਰਵਰੀ, 1957 ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ 1956 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 115(7) ਦੇ ਪ੍ਰਵਾਨ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਉਦਾਰਵਾਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀ ਭਾਗੀਰਥ ਦਾਸ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਾਂਗੇ ਕਿ "ਪਿਛਲਾ" ਸ਼ਬਦ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ। ਪ੍ਰੋਵੀਸੋ ਦੁਆਰਾ ਲੋੜੀਂਦਾ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਸਰ ਪਲੱਸੇਜ ਹੈ ਅਤੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ। ਅਸੀਂ ਸੋਚਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਲਈ ਕੋਈ ਵਾਰੰਟ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਕਨੂੰਨਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਦਾ ਇੱਕ ਨਿਯਤ ਨਿਯਮ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਵਿਧਾਨਿਕ ਉਪਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਹਰ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਇੱਕ ਅਰਥ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸ ਕੋਰਸ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਨਹੀਂ ਮੰਨਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਮਰੱਥ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਵਾਧੂ ਵਸਤੂ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਕੁਝ ਵੀ ਵਿਅਕਤ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ. ਜੇਕਰ ਸੰਬੰਧਿਤ ਪ੍ਰਵਾਨ ਵਿੱਚ "ਪਿਛਲੇ" ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਕੋਈ ਅਰਥ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਸਬੰਧਿਤ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦੇਣਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਰਕਹੀਣ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਨੀਤੀ (ਜੋ ਕਿ 27 ਮਾਰਚ, 1957 ਦੇ ਮੈਮੋਰੈਂਡਮ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ) ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਕਿ ਪ੍ਰੋਵੀਸੋ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਮੋਰੈਂਡਮ ਦੇ ਸਬੰਧਿਤ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ, ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਪਰਿਵਰਤਨ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਖਾਸ ਸਿਰਲੇਖਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਸੰਭਾਵੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਵਿਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਕੇਵਲ ਪ੍ਰੋ ਵਿਜ਼ਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਅਨੁਸਰਨ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸੇਵਾ ਦੀ ਅਜਿਹੀ ਸ਼ਰਤ ਜਿਸ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 115(7) ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਈ ਗਈ ਬਾਰ ਦੇ ਕਾਰਨ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਤਜਵੀਜ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਹੀ ਵੈਧ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਇਸਨੂੰ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ।

ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂ ਆਮ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ. ਹੁਣ ਤੱਕ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ 1957 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਗਲਤ ਪ੍ਰੋਵਿਜ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਵਾਲੇ ਮੈਮੋਰੈਂਡਮ ਦੇ ਜਾਰੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਨਿਯਮ ਵਿਧਾਨਕ ਪੱਟੀ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹਨ। ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੋਵੀਜ਼ੋ ਦੁਆਰਾ ed.

(14) ਨਾ ਹੀ ਸਾਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਇਸ ਦਲੀਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤਾਕਤ ਨਜ਼ਰ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਪੱਤਰ ਦੀ ਮਿਤੀ 27 ਮਾਰਚ, 1957 ਹੈ, ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਜੋ ਕਿ ਗ੍ਰਿਹ ਦੀਆਂ ਫਾਈਲਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਨਾ ਕਿਤੇ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੰਤਰਾਲਾ, ਰਾਜਾਂ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਫੈਸਲਾ ਦਸੰਬਰ, 1956 ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਮੁੱਖ ਸਕੱਤਰਾਂ ਦੀ ਕਾਨਫਰੰਸ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰ ਆਇਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਮੈਮੋਰੈਂਡਮ ਵਿੱਚ ਦਸੰਬਰ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। , 1956, ਕਾਨਫਰੰਸ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚੇ ਸਿੱਟੇ; ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੈਮੋਰੈਂਡਮ ਦੇ ਪੈਰਾ 2 ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਕਤ ਕਾਨਫਰੰਸ (ਗਰਮੀਆਂ 1956 ਅਤੇ ਦਸੰਬਰ, 1956 ਵਿੱਚ ਆਯੋਜਿਤ) ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟਾਏ ਗਏ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੀ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਨੇ "ਹੁਣ" ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਮਾਮਲਿਆਂ ਬਾਰੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਮੈਮੋਰੈਂਡਮ ਪੱਤਰ ਦੇ ਪੈਰਾ 2 ਵਿੱਚ "ਹੁਣ" ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ। ਉਕਤ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਦੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੰਕੇਤ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਵਿੱਚ ਬਹਿਸ ਕਰਨ ਲਈ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿ ਹਾਲਾਂਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ 27 ਮਾਰਚ, 1957 ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, (ਅਤੇ "ਹੁਣ" ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ) ਦਸੰਬਰ, 1956 ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ), ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਦਸੰਬਰ, 1956 ਵਿੱਚ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦੇਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਸਾਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਮੋਰੈਂਡਮ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਫੁੱਟ ਵਾਲੇ ਬਿੰਦੂ ਤੋਂ ਵੀ ਅੱਗੇ ਵਧਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੈਮੋਰੈਂਡਮ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਜਿਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਮੈਮੋਰੈਂਡਮ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਰਾਜ ਸਾਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਉਪਰੋਕਤ ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਫਾਈਲਾਂ ਵਿੱਚ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਰਜ ਕਰਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਤੱਥ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਮੰਨਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝਣਾ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਕਿ ਜੇਕਰ ਅਜਿਹੀ ਸਮੱਗਰੀ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਇਸ ਮੁੱਦੇ 'ਤੇ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਕਾਰਨ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਰਹੇਜ਼ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਅਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਸਬੰਧਤ ਫਾਈਲਾਂ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਰਿਕਾਰਡਿੰਗ ਹੀ ਹੈ।

ਧਾਰਾ 115(7) ਦੇ ਪ੍ਰਵਾਨਾਨ ਦੁਆਰਾ ਲੋੜੀਂਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਦੋਂ ਇਹ ਸਬੰਧਤ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਜੋੜਨ ਲਈ ਸੰਚਾਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ 6(f) ਅਤੇ 7(1)(e) (i) ਦੇ ਨਿਯਮ 28 ਫਰਵਰੀ, 1957 ਨੂੰ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ, ਜੋ ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਸਨ। ਇਸਦਾ ਸੰਚਾਰ, ਮਿਤੀ 27 ਮਾਰਚ, 1957 ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਅਸੀਂ ਮੰਨਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਨਿਯਮ ਅਵੈਧ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ 1956 ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 115 ਦੀ ਧਾਰਾ (7) ਦੀ ਧਾਰਾ (7) ਨੂੰ ਪ੍ਰੋਵੀਜ਼ੋ ਦੀ ਸੰਸਥਾ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਵਿੱਚ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਨ।

Sat Pal Sharma and another v. State of Punjab and others (Narula, J.)

(15) ਹੁਣ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਬਾਕੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਅਪੀਲ; ਅਤੇ ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਜਿਸ ਤੋਂ ਇਹ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ; ਬਨਾਮ ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕੀਤੀਆਂ ਖੋਜਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਇਸ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਵਿਰੋਧਤਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਝ ਦੇਰੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਾਂ ਕੁਝ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ; ਜੋ ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਾਡੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਦੀ ਚਰਚਾ ਸ੍ਰੀ ਸਿੱਬਲ ਦੀਆਂ ਬਾਕੀ ਦੀਆਂ ਦੋ ਬੇਨਤੀਆਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰੇਗੀ, ਭਾਵ, ਵਿਵਾਦਾਂ ਨੰ. (iv) ਅਤੇ (v)। ਇਸ ਲਈ ਜਿੱਥੇ ਤੱਕ laches concerned ਹਨ ; ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ *ਰਾਜਿੰਦਰ ਪਰਸ਼ਾਦ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ (7)* ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਇੱਕ ਫੁੱਲ ਬੈਚ ਦੁਆਰਾ ਨਿਪਟਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ , ਜੋ ਕਿ ਦੇਰੀ ਜੋ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਦੇ ਨਾਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਕਾਰਨ ਹੈ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਨਿਆਂਇਕ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਕੋਈ ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਸੀਮਾ ਦੀ ਕੋਈ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਮਿਆਦ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖੁੰਝਾਉਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਵਡਿਆਈ ਇਸ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਸਿਰਫ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲੁਟੇਰੇ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਹੈ।" ਪੰਜ ਜੱਜਾਂ ਦੇ ਫੁੱਲ ਬੈਚ (ਪ੍ਰਤੀ ਮੋਹਰ ਸਿੰਘ, ਜੇ., ਮਾਈ ਲਾਰਡ ਵਜੋਂ ਚੀਫ ਜਸਟਿਸ ਵਜੋਂ) ਦੀ ਬਹੁਗਿਣਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਬੈਚ ਵਿਚ 5 ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਜੱਜ ਬੈਠੇ ਸਨ। ਪੀਡਿਤ, ਜੇ. ਨੇ *ਰਾਜਿੰਦਰ ਪੀ ਇਰਸ਼ਾਦ ਦੇ ਕੇਸ (ਸੁਪਰਾ)* ਵਿੱਚ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਇੰਨਾ ਵਿਸ਼ਾਲ ਹੈ ਕਿ ਆਰਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਇਸਦੀ ਕੋਈ ਸੀਮਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਅਖਤਿਆਰੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੈ। ਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਤ ਲਈ, ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਜਿਸ 'ਤੇ ਵਿਵੇਕ ਇੱਕ ਨਿਆਂਇਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਦੇਰੀ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪੀੜਤ ਧਿਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

(5) *ILR (1966) 2 ਪੰਜ. 3 8 = ATR 1966 ਪੰਜ. 185*

ਪੱਤਰਾਂ ਦੀ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਪੀਲੀ ਬੈਚ) ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰੀ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਇਹ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਦੇਣ ਦੇ ਠੋਸ ਕਾਰਨ ਹਨ ਤਾਂ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਦੇਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਨੇ ਅਪੀਲ ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਰਿੱਟ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਆਧਾਰ ਵਜੋਂ ਲਾਚਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕੀਤਾ ਹੈ

ਪਟੀਸ਼ਨ, ਸਾਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਵਾਧੂ ਆਧਾਰ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਹੁੰਦਾ, ਜੇਕਰ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੁੰਦੀ। . ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਯੋਗਤਾ ਨਾ ਮਿਲਣ ਕਰਕੇ; ਸਿੱਖਿਅਤ ਜੱਜ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਅਣਪਛਾਤੇ ਕੇਹੜਾਂ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਅਜਿਹਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਇੱਕ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਨੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਦੇਰੀ ਦੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਜੇਕਰ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਨੇ ਉਹ ਕੋਰਸ ਅਪਣਾਇਆ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੁੰਦਾ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਗੁਣਾਂ 'ਤੇ ਖੋਜਾਂ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਉਲਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ. ਦੇਰੀ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਲਈ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਜੋ ਅਜ਼ੀਬ ਸਥਿਤੀ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਹੈ; ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਸਿੱਖਿਅਕ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਉੱਠਿਆ

ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ. *ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਚ.ਐਮ. ਵਿੱਲੋਂ* ਬਨਾਮ *ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ* ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਉਸੇ ਸਿੱਖਿਅਕ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ 5 ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਦੁਆਰਾ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ 3 ਜ਼ਮੀਨੀ 1 ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਦਾ ਨਿਰਣਾ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ,

ਦੇਰੀ ਜਾਂ ਸੀਮਾ ਦੀ ਪੱਟੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ

ਕਰੀਬ ਨੌਂ ਸਾਲ ਦਾ ਸੀ। (1965 ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਿੱਲੋਂ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ, ਦ

ਜੁਲਾਈ, 1956 ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ)। ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਵਿਧਾਨਿਕ ਉਪਬੰਧ ਦੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਣਦੇਖੀ ਅਤੇ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਕੇ ਬਣਾਏ ਗਏ ਅਣਗੌਲੇ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਬੇਅਸਰ ਅਤੇ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਸਵਾਲ

laches ਦੇਰੀ ਜਾਂ ਸੀਮਾ ਦੀ ਪੱਟੀ ਸਾਡੀ ਰਾਏ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਨੋਗੀ; ਜਿੰਨਾ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ *ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਚ.ਐਮ. ਵਿੱਲੋਂ* (ਸੁਪਰਾ) ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ। ਬੇਸ਼ੱਕ ਡੇਲਵ ਦਾ ਨਿਰਣਾ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਹਿਮੀਅਤ ਰੱਖਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਨੇ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ 1956 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 115(7) ਦੇ ਪਰਿਵਰਤਨ ਦੇ ਅੰਤਰਗਤ ਮੰਨਿਆ ਹੁੰਦਾ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਇਸ ਰਾਜ ਵਿੱਚ; ਅਤੇ ਕੇਸ ਦੇ ਗੁਣਾਂ 'ਤੇ ਸਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨਤੀਜਿਆਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ *narticularly*: ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਤੱਥ ਕਿ

(6) 19 66 ਕਰ. LJ (Pb.) 678.

Sat Pal Sharma and another v. State of Punjab and others (N I arula, J.)

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਪ੍ਰੈਲ ਤੱਕ ਆਪਣੇ ਵਿਭਾਗੀ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਦੀ ਪੈਰਵੀ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ; 1966 (ਆਖਰੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ 5 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1966 ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ), ਅਤੇ ਹੋਰ ਤੱਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਢੁਕਵੀਂ ਰਾਹਤ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੋਣਾ ਸੀ, ਅਸੀਂ ਮੰਨਾਂਗੇ ਕਿ ਦੇਰੀ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਕਰਦੇ ਹਨ (ਇਸ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ) ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਲਈ ਘਾਤਕ ਨਹੀਂ ਹੈ।

(16) ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਕੁਝ ਸੰਭਾਵੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਾ ਕਰਨ ਦੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਪ੍ਰਤੀ ਕੋਈ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਗਈ। ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਰਾਹ ਅਪਣਾਉਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਇਸ ਪਹਿਲੂ ਨੇ ਹਾਲਾਂਕਿ; ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਰਾਹਤ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।

(17) ਉਪਰੋਕਤ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਅਸੀਂ ਇਸ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਉਸ ਨਿਯਮ 6(f) ਅਤੇ 7(1)(e)(i) ਨੂੰ ਪਕੜਦੇ ਹਾਂ। ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦਫ਼ਤਰ (ਰਾਜ ਸੇਵਾ ਸ਼੍ਰੇਣੀ III) ਨਿਯਮ, 1957; ਬੇਅਰਥ ਅਤੇ ਬੇਅਸਰ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਨ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਕਿ ਹਰੇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਇਸ ਹੁਕਮ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਅੱਗੇ ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਉਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਵੀ ਨਰਸਨ. ਜਿਸ ਨੂੰ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬਦੇਹ ਵਜੋਂ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਅਪੀਲ ਦੇ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ।

ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ; ਸੀਜੇ-ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ :- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਰਵਨੀਤ ਸਿੰਘ

ਕੇ.ਐਸ.ਕੇ

ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਰੈਫਰੈਂਸ

ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ, ਸੀ.ਜੇ., ਅਤੇ ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਬਹਾਦਰ, ਜੇ.

ਆਰ ਐਨ ਓਸਵਾਲ ਹੋਜ਼ਰੀ ਅਤੇ ਮਹਾਬੀਰ ਵੂਲਨ ਮਿਲਜ਼, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ..

ਬਨਾਮ

ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਪੰਜਾਬ, - ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

1964 ਦਾ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਸੰਦਰਭ ਨੰ. 3

28 ਮਾਰਚ 1968

ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਐਕਟ (1922 ਦਾ XI)- ਐੱਸ. 2(2), 3 ਅਤੇ 23(5)— ਦੋ ਸਾਂਝੇਦਾਰ ਫਰਮਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਂਝੇ ਹਿੱਸੇਦਾਰ ਅਤੇ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਸ਼ੇਅਰ ਹਨ—ਅਜਿਹੀਆਂ ਫਰਮਾਂ—ਚਾਹੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਵੇ।